

Ξεκίνα, γιά παράδειγμα, απ' τὸ

ὁδεύω

θυμήσου

**στὸ καλὸ! πῆρε δρόμο
εἶναι ἕνας ἀγώνας**

ὁ δρόμος τῆς ζωῆς

ἡ ζωὴ

ἂν θέλεις ἀπομόνωσε

καλὸς - κάλλος δρόμος-ὁδὸς ἀγὼν ζωὴ

καὶ δὲς στὸν παγκόσμιο χῶρο τὸ γλωσσικὸ - μυθικὸ τοῦς ἀντίκρουσμα (παράδειγμα: Ο Δ Ο Σ: δρόμος γιὰ κάπου ἢ πολλοὶ δρόμοι - ὅσο γίνεται πὶὸ ἀπλὰ - , μετακινήσεις «πρωτογόνων», μύηση - λαθὺρινθος - κόσμος κλπ. — 'Ηρα- κλῆς κι οἱ δύο τοῦ δρόμοι — Τάο κλπ. κλπ.)
δοκίμασε ὑπάρχουσες φράσεις, γιὰ παράδειγμα

πῆρε καλὸ δρόμο

καὶ σκέψου μίλα ἐλληνικά. Αὐτὸ κάνουμε ὅλοι μας;

ΜΕΛΕΤΗ ΠΟΙΗΣΗΣ

**κι ἀκῶ τὸν ἄνεμο κι ἠκᾶ, μὲ τὰ βουνὰ μαλώνει
ἀκῶ τὰ δέντρα καὶ βογγοῦν καὶ τὲς ὀξυὲς καὶ τρίζουν**

**δύσειτό τ' ἥλιος σκιόωντό τε πᾶσαι ἀγυιαί
δύσειτό τ' ἥλιος, καὶ γῶ κλυτὰ δῶρα παρῆεν**

τὰ ἀπλὰ πράγματα, πού νομίζει ὅτι ἔχει τὸ δικαίωμα κατ' ἀρχὴν νὰ ζητήσει νὰ κατανοηθοῦν ὅσο τοῦς ταιριάζει ἀπλὰ καὶ καθαρά - καὶ μετὰ νὰ κριθοῦν (μακάρι!).

* Ἄς εἶναι. Πάντως ἡ ΥΔΡΙΑ ὑπάρχει ἐπειδὴ γρηγορεῖ (ὅσο τὸ μπορεῖ).

Πρέπει λοιπὸν νὰ μάθουμε ἐλληνικά ἀπὸ κτ' ὅπου αὐτὰ εἶναι στὸ μεγαλύτερο βαθμὸ σίγουρα. Καὶ λέγοντας ἑλληνικά ἐννοοῦμε ὅλα τὰ ἐλληνικά. Ὅσο μπορέσουμε θὰ πάρουμε, συγχρονικά καὶ διαδοχικά.

Στὴν ἐξυπηρέτηση αὐτοῦ τοῦ σκοποῦ, ἡ ΥΔΡΙΑ δίνει κείμενα καὶ ἀποτελεῖται, στὸν κορμὸ τῆς, ἀπὸ κείμενα. Τὰ κείμενα αὐτὰ προέρχονται ἀπὸ ἕλες τίς ἐποχὲς μας καὶ δίνονται ἐνδεικτικά, σὰν ἀρχὴ μελέτης καὶ σπουδῆς γιὰ τὸν ἀναγνώστη. Καὶ νομίζει ἡ ΥΔΡΙΑ πὼς δικαιούται νὰ θεωρεῖ πὼς ὁ ἀναγνώστης, ὁ ἀληθινὸς ἀναγνώστης, συγκινεῖται ἀπὸ τὰ κείμενα αὐτά.

Τὸ δημοτικὸ τραγούδι θεωρεῖται ἀπ' τὴν ΥΔΡΙΑ σὰν ὁ ἄξονας τῆς ἑλληνικῆς γλώσσας. Τὸ μελετᾶμε μὲ προσοχή, μ' εὐλάβεια, μὲ ἀκρο σεβασμὸ, ἔτοιμοι πάντα νὰ δεχτοῦμε κάτι νέο καὶ σημαντικὸ. Κι ἂν ἡ ΥΔΡΙΑ ζήσει, θὰ μιλήσουμε γιὰ ὅσα ἔχουμε δεῖ ἢ θρίσκουμε.

Μᾶς συγκινεῖ κάθε τί ἑλληνικὸ, ὄχι ἀπὸ συναίσθησιν χρέους, ἀλλ' ἀπὸ ζωὴ, ἀπὸ τὴν ἀμεσότητά τῆς ζωῆς. Μᾶς συγκινεῖ, γιατί δὲν ὑποκρινόμαστε. Μᾶς συγκινεῖ καὶ θέλωμε νὰ τὸ ποῦμε. Ὅμως, δυστυχῶς, ἡ πραγματικότητα καὶ ἡ γλώσσα μας, ἐμᾶς τῶν ταλαιπώρων (πού τὸ ξέρομε, εὐτυχῶς) ἡ γλώσσα δὲν ἔχει σχέση μὲ τὴν πραγματικότητα. Παρακαλοῦμε, παρακαλοῦμε δύο καὶ τρεῖς φορές, σκεφτεῖτε το αὐτό. Σκεφτεῖτε πὼς «δόκιμο» παλιότερος ποιητὴς μας, (παράδειγμα παίρνουμε) εἶπε γιὰ δυνά «λυγρὰν», ἀκολουθώντας κάποια ξένη νοστορπία πὼς ὁ Παπαδιαμάντης κι ὁ Σολωμὸς θεωροῦνται παλιὸ καὶ ξεπερασμένοι καὶ δὲ διαβάζονται (καὶ τί γίνεται ὁ Ὅμηρος κι οὐκ τὸ ἄλλο γλωσσικὸ μεγαλεῖο, τί γίνονται;). πὼς ὁ Κάβυς εἶναι ἀγνωστος, πὼς ἡ λογοτεχνία μας εἶναι ἀπλούστατα μαρμαρινὸς προβολῆς, πὼς δὲν δίνουμε δεκάρα τσακιστὴ γιὰ τὸ τί θὰ πεῖ γλῶσσα κι ἐλληνικά.

Κι ἂς τελειώσουμε αὐτὸ τὸ σημεῖωμα πού μάκρυνε ἔτσι, μὲ δυὸ ἀκόμη λόγια πού θὰ δείξουν ἄλλη μιὰ φορὰ τὴ φύση τοῦ περιοδικοῦ.

Δεχόμαστε κάθε συνεργασία, ἀπ' ὅπουδήποτε κι ἀπ' ὅποιονδήποτε. Κάθε τί δημοσιεύσιμο, θὰ δημοσιεύεται — ὅσο ἐπιτρέπει κι ὁ χῶρος.

Καὶ σημειώνουμε ἀπ' αὐτὸ τὸ τεῦχος κάτι πού εἴχαμε ἀπὸ καιρὸ σκοπὸ μὲ ἔμφαση νὰ ποῦμε καὶ πού ὑποδηλώθηκε στὸ τρίτο μας τεῦχος: Πιστεύουμε πὼς μποροῦμε νὰ βοηθηθοῦμε στὴ μελέτη τῆς γλώσσας ἀπ' τὴ γλώσσα τῶν παιδιῶν. Ἄν ὁ καθένας μας θυμηθεῖ τὸν ἑαυτό του ἢ παιδιὰ πού ἀκούσε ἢ ἀκούει, μπορεῖ νὰ καταλάβει πόσο πὶὸ εὐκόλα καταλαβαίνουμε τὴ γλῶσσα ἀκούοντας τὰ παιδιά, πού εἶναι στὴν ἀρχὴ τῆς ζωῆς, νὰ ἦν μαθαίνον, ἐνεργώντας συγχρόνως, ζώντας, ὅπως τὰ παιδιά ζοῦν, καὶ μαθαίνοντας. Αὐτὴ ἡ μελέτη μπορεῖ νὰ ἐπεκταθεῖ καὶ στὰ παιδιά μεγαλύτερης ἡλικίας. Κάθε φράση, κάθε σκέψη, μικρὴ ἢ μεγάλῃ, πού μπορεῖ νὰ θεωρηθεῖ κάπως πρωτότυπη, πού εἶναι προσωπικὴ κι ὄχι μιμητικὴ, πού πᾶει νὰ μπεῖ σὲ μιὰ φόρμα καὶ δὲ μπαίνει, γιατί νιώθουμε πὼς μόνο θύσιάζονται καὶ οὐσιαστικὸ θὰ τὴν κάναμε φράση «ἀνεκτὴ» γιὰ τοὺς ἄλλους, κάθε φράση πού πᾶει νὰ μπεῖ στὴ γλῶσσα, ἀλλὰ νιώθουμε πὼς πὶο πολὺ εἶναι κάτι δικό μας παρὰ μιὰ λογικὴ φράση, κάθε τέτοια, ἢ ὅπως ἀνάλογα μπορεῖ νὰ παρουσιαστεῖ, φράση, μᾶς ἐνδιαφέρει. Ἐλπίζουμε πὼς θὰ πάρομε τέτοιες φράσεις, ὅσο γίνεται πὶὸ πολλές, εἴτε ἀπὸ μικρὰ παιδιά εἴτε ἀπὸ νηῦς ἀνθρώπους. Ἄς μὴν παραξενεύονται: ξέρουν καλὴ ἐρὴ ἑλληνικά ἀπὸ μᾶς, γιατί ἡ ζωὴ τους εἶναι πὶο πολὺ καθαρὴ καὶ λέει πὶὸ πραγματικὰ λόγια, γιατί πᾶει νὰ πῇ μὲν ὁ δ, τι νιῶθουν. Οἱ μεγάλες γλωσσικὲς ἀπάτες εἶναι γιὰ τοὺς μεγάλους.

Δημοτικά, Σολωμός, παιδιά: Τέτοια μελέτη εἶναι χαρά.

ΣΟΚΡ. Α. ΣΚΑΡΤΗΣ